

ПРОЛОГ

РАНІШЕ

ТОМ

Я відчайдушно, болісно, тупо й по вуха закоханий. Її звати Дейзі¹. Ми познайомилися, коли нам було по чотири роки. Закоханий у дівчину з чотирирічного віку — ось який я жалюгідний. Я побачив, як вона годувала голодних білок на дитячому майданчику шматочками свого бутерброда, й думати міг тільки про те, що настільки прекрасної чи доброї істоти, як Дейзі Дрісколл, ще ніколи в житті не зустрічав. І тоді я пропав.

Доволі довго я не розповідав їй про свої почуття. Не міг. Здавалося просто неможливим, щоб це золотоволосе блакитнооке янголятко зі шкірою кольору порцелянової мийки в нашій ванній могло колись відчутти до мене й десяту частину того, що я відчував до неї, тож не було сенсу й намагатися.

Але нещодавно це змінилося.

Нещодавно Дейзі почала дозволяти мені проводити її зі школи додому. Якщо мені щастить, вона дозволяє тримати її за руку й усміхається такою таємничою усмішкою на тих своїх вишневих устах, від якої в мене

¹ Стокротка (англ.). — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

підкошуються коліна. Я починаю припускати, що, може, вона навіть хоче, щоб я її поцілував.

Але я боюся. Мені страшно, що коли спробую її поцілувати, вона дасть мені ляпаса. Страшно, що коли розповім їй про свої почуття, вона подивиться на мене з жалем і відповість, що не відчуває того самого. Страшно, що більше ніколи не дозволить мені проводити її додому.

Та найбільше я боюся не цього.

Найбільше мене лякає, що як я потягнуся по поцілунком, вона дозволить. Мені страшно, що вона погодиться стати моєю дівчиною. Я боюся, що вона впустисть мене до себе в спальню, поки не буде її батьків, щоб ми нарешті побули з нею разом на самоті.

І я нажаханий, що як тільки ми опинимося з нею самі, я обхоплю пальцями її гарненьку білу шию та вичавлю з неї життя.

РОЗДІЛ 1

СЬОГОДЕННЯ

СІДНІ

Що це за чоловік і що він заподіяв тому, з ким у мене побачення?

Сьогодні о восьмій я вечеряю з чоловіком на ім'я Кевін. Ну, це мала бути зустріч, щоб разом чогось випити, о шостій — так легше втекти — але Кевін написав у чаті застосунка для знайомств під назвою «Синхрон», що затримується на роботі, і чи не могли б ми перенести зустріч на восьму й разом повечеряти?

Всупереч своєму здоровому глузду я погодилася.

Та поки ми переписувалися, Кевін здавався дуже милим. І на фотках він був гарненьким. *Ще і яким гарненьким.* З такою хлопчачою усмішкою і вогником в очах, і ще світло-каштанове чарівно безладне волосся спадало йому на чоло. Викапаний молодий Метт Деймон. «Синхрон» підкинув мені чимало поганих побачень, однак сьогоднішнього я чекала з обережним оптимізмом. Навіть раніше приїхала до ресторану й останні десять хвилин нетерпляче вичікувала біля бару.

— Сідні? — запитує чоловік, що стоїть переді мною.

— Так?..

Я дивлюся на того чоловіка й чекаю, поки він скаже, що Кевін загинув у жахливій автокатастрофі в таксі

дорогою на наше побачення, тому що цей хлопець — точно *не* Кевін. Але натомість він простягає вперед руку.

— Я Кевін, — каже він.

Сиджу непорушно на своєму барному стільці.

— Справді?

Нехай, нумо щиро — в реальному житті ніхто не має такий гарний вигляд, як на фотках у застосунку для знайомств. Ну тобто якщо сподіваєшся когось зацікавити, то не викладатимеш знімок, на якому ти щойно з ліжка та ще й з перепною. Спершу ти причепуришся, зробиш приблизно п'ятдесят різних кадрів під кожним можливим кутом, десять разів помінявши освітлення, а тоді з них обереш найкраще. Це просто здоровий глузд.

І слухайте, може, те досконале фото було зроблене десять років тому. Я не погоджуюся з цією логікою, та розумію, чому люди так роблять.

Але цей хлопець...

Жодного шансу, що це — той самий чоловік, який був у профілі в «Синхроні». Ні десять років тому, ні *взагалі*. Я в це просто не вірю.

Хоч це й геть не ввічливо, я беру з сумки телефон і запускаю застосунок. Порівнюю вродливе хлопчаче личко на фотографії з тим, хто стоїть переді мною. Атож... ні, аж ніяк.

На побачення до мене прийшов чоловік як мінімум на десять років старший за хлопця на фото, кістлявий, як напівтруп. Здається, й колір очей у нього інакший. Голова нещадно облісіла, а те, що лишилося від білявого волосся, він зібрав у закублений хвостик.

Це зовсім не той чоловік, що на фото. У цьому я впевнена більше, ніж у тому, що люблю довго гуляти Центральним парком і переглядати серіали на *Netflix*.

— Так, це я, — запевняє мене Кевін Підробка. (Хоча насправді хлопець на фото — Кевін Підробка. Можливо, на ньому *й справді* Метт Деймон. Починаю думати, що, може, воно так і є.)

Я беруся обурюватися, що чоловік геть не схожий на своє фото, але в моїй голові слова звучать вкрай примітивно. Нехай, так, Кевін на вигляд значно відрізняється від свого фото профілю. Та хіба це насправді важливо? Ми переписувалися в «Синхроні», й він — ніби доволі непоганий хлопець. Варто дати йому шанс.

А як щось піде не так, то за двадцять хвилин моя подруга Гретхен зателефонує з готовим приводом, аби забрати мене звідси до біса. Я ніколи, *ніколи* не йду на побачення, попередньо не спланувавши рятівного дзвінка.

— Я дуже радий бачити тебе наживо, — каже справжній Кевін. — Ти точно така сама, як і на своїй фотографії профілю.

Невже він очікує, що я скажу йому те саме? Це якесь випробування чи що?

— Ем, — відповідаю.

— Ходімо, — каже він. — Сядемо.

Ми вгледіли собі закуток за баром. Поки йдемо до нього, я не можу не звернути уваги на те, як Кевін наді мною нависає. Переважно, мені до душі високі чоловіки, але його кісткам критично бракує м'яса. Таке відчуття, наче поруч зі мною крокує мітла.

— Я такий втішений, що ми нарешті зустрілися, — каже мені Кевін, вмощуючись на сидіння навпроти. Чого в нього такий нечесаний хвіст? Хоч перед нашим побаченням можна було його роздерти?

— Я теж, — і це лише трішки брехня.